

5 Μάη 2010 - 12 Φλεβάρη 2012

...για τους αγώνες που δεν τελείωσαν ποτέ

Τα τρία τελευταία χρόνια, με την εφαρμογή του άγριου νόμου της αγοράς, υπήρξαν αρκετές οι στιγμές που τα επιτελεία της πολιτικής και αστυνομικής ηγεσίας αισθάνθηκαν εξαιρετικά άβολα. Μια από αυτές, αναμφίβολα η τραγικότερη, ήταν η 5 Μάη του '10, με τα ογκώδη, δυναμικά και επιθετικά συλλαλητήρια εκείνης της μέρας, που τερματίστηκαν με τον εμπρησμό της marfin και τον θάνατο τριών εργαζομένων. Για αυτόν το φονικό εμπρησμό που πάγωσε μια, μέχρι εκείνη τη στιγμή, μεγαλειώδη διαδήλωση που εξελισσόταν, και που απονοηματοδοτήθηκε εις το έπακρόν της από τα μμε, κλήθηκαν σαν ύποπτοι τρεις σύντροφοι, χωρίς να υπάρχουν στοιχεία που να τους εμπλέκουν, αλλά μόνο με την αφορμή του γεγονότος, που προσφέρθηκε σα δώρο στα μουδιασμένα μέχρι τότε υπουργεία και τα μμε που απαιτούσαν συλλήψεις.

Τα γεγονότα εκείνης της μέρας θυμηθήκαμε πρόσφατα με την, αντίστοιχου μεγέθους και δυναμικής, διαδήλωση στις 12 Φλεβάρη. Τα κανάλια αυτήν τη φορά λύσσαξαν για τον καμένο προθάλαμο του Αττικών και τα πλιάτσικα, όμως τα γεγονότα δεν επιδέχονταν σύγκριση. Παρόλα αυτά, τέσσερις διαδηλωτές προφυλακίστηκαν, χωρίς να τηρηθεί κάποιο πρόσχημα, με την αστυνομία να δημοσιεύει τις φωτογραφίες τους πριν την απόφαση της εισαγγελίας.

Τα μέτρα, οι αυτοκτονίες, ο χημικός πόλεμος, η καταστολή, η πείνα, η απόγνωση και η οργή, κρύβονται πίσω από επιλεκτικές συλλήψεις και στοχοποιήσεις. Προφανώς η στρατηγική τους είναι να επιλέγουν για δίκωξη μεμονωμένα αγωνιστές, περιμένοντας ο φόβος να γίνει κυματοθραύστης της ολοένα διογκούμενης οργής. Κάτι που δε λειτούργησε μέχρι τώρα, και που δε θα λειτουργήσει και στη συνέχεια.

Οι εκατοντάδες χιλιάδες που κατέβηκαν στους δρόμους στις 5 Μάη '10 και στις 12 Φλεβάρη του '12, όπως και σε τόσες άλλες κινητοποιήσεις, έχασαν μόνο τις αυταπάτες και την εμπιστοσύνη τους στους κυρίαρχους. Ίσως και την ταξική τους αθωότητα. Αυτό το γιγάντιο κύμα, (που δεν έχει μέχρι τώρα εξελιχθεί σε σαρωτική πλημμυρίδα) έχει πολλές φορές αποδείξει ότι είναι ακηδεμόνευτο, συχνά μέσα από τις αντιφάσεις του.

Οι κοινωνικοί αγωνιστές, δεν είναι δυνατόν να καθοδηγήσουν τις δίκαιες κοινωνικές εξεγέρσεις, όπως επίσης δεν είναι δυνατόν να λείπουν απ'αυτές. Η ολοένα και πιο ξεκάθαρα ταξική μορφή που παίρνουν οι εκδηλώσεις αντίστασης και αγώνα, συναντάει τη διαχρονικότητα του λόγου και των δράσεων τους. Γι αυτό χτυπιούνται επιλεκτικά από τους δικαστικούς ελεύθερους σκοπευτές: πότε πριν προλάβει ακόμη να κατακάτσει η σκόνη των επεισοδίων, όπως στην περίπτωση των τεσσάρων προφυλακισμένων διαδηλωτών, και πότε επετειακά, όπως στην περίπτωση των τριών συντρόφων για την 5η Μάη.

Ως κατάληψη, εδώ και 22 χρόνια, έχουμε πολλές φορές βιώσει την στοχοποίηση, μα συνάμα, και ακόμα περισσότερες την αλληλεγγύη. Αντιλαμβανόμαστε το παιχνίδι που στήνεται στην πλάτη των συντρόφων μας, και θα σταθούμε δίπλα τους.

Είναι αγώνας δίχως τέλος.

Λευτεριά στους 4 προφυλακισμένους διαδηλωτές της 12^{ης} Φλεβάρη 2012

Αλληλεγγύη στους 3 συντρόφους που στοχοποιούνται για τα γεγονότα της 5^{ης} Μάη 2010.